

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1526/2025
22.01.2026.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Нинића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр.1689/23 од 17.06.2024. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 254/24 од 13.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 22.01.2026. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Нинића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К.бр.1689/23 од 17.06.2024. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 254/24 од 13.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К.бр. 1689/23 од 17.06.2024. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде. Уколико окривљени не плати новчану казну у датом року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 4. ЗКП, приватни тужилац ББ је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парнични поступак. На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени АА је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и судски паушал у износу од 10.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности, под претњом принудног извршења, док је на основу члана 261. став 2. тачка 7) ЗКП, окривљени обавезан да приватном тужиоцу накнади трошкове поступка који се односе на награду и нужне издатке његовог пуномоћника, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 254/24 од 13.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, изјављена против пресуде Основног суда у Новом Саду К.бр. 1689/23 од 17.06.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Нинић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2), 439. тачка 1), 440. и 441. став 1. ЗКП и члана 170. став 1. и 4. КЗ, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање. Иако формално не означава, из самог захтева произилази да бранилац окривљеног суштински указује и на повреду закона из члана 395. ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Нинића је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног истиче да у радњама окривљеног нису остварени субјективни и објективни елементи кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, јер у речима окривљеног недостаје намера омаложавања приватног тужиоца, речи су упућене на главном претресу у склопу одбране у кривичном поступку, у предмету Основног суда у Новом Саду К.бр.1010/20. По оцени браниоца, у ситуацијама када се инкриминације стављају на терет учесницима судских или других законом уређених поступака, а о којима се странке изјашњавају усмено или писмено поднесцима пред органом поступка, те када штите своја на закону заснована права и правне интересе, од чега зависи и њихов успех у спору, испуњени су услови за примену одредбе члана 170. став 4. КЗ која представља основ искључења постојања предметног кривичног дела.

Одредбом члана 170. став 1. КЗ је прописано да ко увреди другог, казниће се новчаном казном од двадесет до сто дневних износа или новчаном казном од четрдесет хиљада до двеста хиљада динара.

Изреком пресуде Основног суда у Новом Саду К.бр.1689/23 од 17.06.2024. године окривљени АА је оглашен кривим да је дана 07.11.2023. године око 10,00 часова у Новом Саду, у улици Сутјеска број 3, на рочишту за главни претрес пред Основним судом у Новом Саду у кривичном предмету пословни број К-1010/20, који се води по приватној тужби ББ против окривљеног АА због кривичног дела увреда из чл. 170. ст. 2. КЗ, способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, свестан свога дела чије извршење је хтео, свестан забрањености свог дела,

увредио ББ, на тај начин што је у оквиру изношења своје одбране у намери омаловажавња ББ истог означио јајаром, лоповом, лажовом, те вероватно најгором муваром, сецикесом и дупелисцем власти и то тако што је на записник рекао: „Везано за нека друга дешавања мимо чињеничних навода тужбе, већ сам се изјаснио за реченицу адвокатура у Србији и тако даље, као и за називање приватног тужиоца јајаром, лоповом, лажовом, и ево сада све то кажем и нека уђе у записник и нека ме тужи ако сме, али то нема никакве везе са чињеничним наводима тужбе. Да ли сам пре три дана рекао да је приватни тужилац лажов, лопов, и предаје етику, те да ли сам данас рекао да је јајара, ја кажем да јесам...“, као и: „Када кажем адвокатура у Србије је данас..., а која реченица се завршава са мувара, сецикеса и дупелизац власти, ја кажем да та реченица коју ја користим јесте мој генерални политички став којим се критикује свеукупност лоших односа и појава у адвокатским коморама. У вези са наведеним желим да кажем да има много ББ у адвокатури али он, приватни тужилац, је вероватно најгори“, чиме је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика.

Имајући у виду наведено, по оцени овог суда, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и то како објективна, која се односе на предузете радње окривљеног односно да је увредио ББ, тако и субјективна обележја односно да је окривљени могао да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, био свестан свога дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено и поступао са намером омаловажавања оштећеног. Сходно овој оцени Врховног суда, нема основа ни за примену члана 170. став 4. КЗ, како то неосновано тврди бранилац окривљеног.

Самим тим, наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да опис радње извршења предметног кривичног дела не садржи све елементе предметног кривичног дела, односно да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, су оцењени неоснованим.

У осталом делу захтева бранилац истиче да се из изведених доказа током поступка не може закључити постојање намере омаловажавања приватног тужиоца од стране окривљеног. Ово из разлога што је чињенично стање остало непотпуно утврђено, јер је суд најпре морао да анализира тужбу у предмету Основног суда у Новом Саду К.бр.1010/20, исправе приложене уз тужбу и поднеске обе странке па да тек онда донесе закључак да ли је код окривљеног постојала намера омаловажавања приватног тужиоца. Бранилац је истакао да окривљени у свом исказу није износио тврдње конкретно према приватном тужиоцу, већ је уопштено говорио о стању у адвокатури и то током осам година, на разним друштвеним мрежама и пре него што је уопште знао да приватни тужилац постоји. По оцени браниоца, посебно је неприхватљив део образложења другостепене пресуде на страни три и четири, где суд кроз наводно санкционисање форме говора иде ка томе да окривљеном наметне садржинска ограничења слободе говора.

По оцени Врховног суда, у овом делу бранилац окривљеног суштински оспорава утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП,

полемишући са чињеницама утврђеним у правноснажним пресудама и указујући на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова.

У осталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче да је изрека првостепене пресуде неразумљива и да у истој нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, чиме указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП. Бранилац још истиче да је суд неосновано одбио доказне предлоге одбране и то доказне предлоге од броја 1 до 23 из поднеска одбране примљеног у суду дана 23.05.2024. године као и додатне доказне предлоге број 24 и 25, на околност лажног исказа приватног тужиоца на главном претресу, а о разлозима одбијања суд није дао аргументоване разлоге, чиме суштински указује на повреду закона из члана 395. ЗКП.

У осталом делу захтева бранилац је указао на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП јер је новчана казна одређена у максималном паушалном износу, иако је суд у образложењу пресуде навео да је на страни окривљеног ценио и олакшавајуће околности и то да је породичан човек, због чега је требало да му буде изречена казна мања од максимума. По оцени браниоца, висина кривичне санкције је одређена превисоко, сходно околностима случаја и установљеној судској пракси у истим или сличним случајевима, те је суд је требало да изрекне новчану казну у дневним износима у смислу члана 49. КЗ.

Како повреде закона из члана 395., 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2), 440. и 441. став 1. ЗКП ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни суд у оцену изнетих навода, није ни упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић